

SYDÄMEN USKO JA SUUN TUNNUSTUS

Callupit voivat joskus olla valheenpaljastuskoneen tavoin kiusallisia, koska niiden avulla saatetaan päästä kurkistamaan silatun ulkokuoren alle. Näin on käynyt ainakin tuoreessa kirkkoa koskevassa kyselyssä, jossa on mm. tarkasteltu kirkon hengellisessä työssä olevien ajatuksia ja uskomuksia. Kyselyn tuloksia esiteltiin hiljakkoin eräässä rovastikuntakokouksessa. Kyselyn mukaan 91 % kirkkomme hengellisessä työssä olevista uskoo siihen, että Jeesus on Jumalan Poika. Siis suuri enemmistö, eikö totta? Samalla tämä kuitenkin paljastaa sen, että kirkkomme hengellisessä työssä on satoja, jotka eivät usko, että Jeesus on Jumalan Poika. Vastaavasti Jeesuksen kuolleista nousmiseen uskoo 89 %. Siihen, että Jumala on luonut tämän maailman uskoo vain 84 %, Jeesuksen opetusten ohjeellisuuteen 84 %, Jeesuksen toiseen tulemukseen eli paruaasiaan uskoo 78 %, Saatanan olemassaoloon 75 %, Jeesuksen neitseestäsyntymiseen 73 %, kadotukseen eli helvettiin uskoo 69 % (lastenohjaajista vain 49 %, kirkkoherroista sentään 77 %) ja Jeesuksen ihmekertomuksiin uskoo 62 %.

Edellä mainittujen prosenttien varjossa joutuu kysymään, miten tämä on mahdollista? Sydän sanoo aivan muuta kuin mitä suulla tunnustetaan. Vakaumus ja kroppa työskentelevät eri paikoissa, sillä tuskinpa kukaan näistä, jotka eivät tunnustaudu kirkon omaan uskontunnustukseen, on sitä työhönottohaastattelussaan esiin tuonut. Tosin kokemuksestani voin sanoa, että erään tuomiokapitulin hiljattain tekemässä ”työhönottohaastattelussani” em. kristilliseen uskoon liittyviä asioita ei edes kysytty, vaan haastattelua ja siitä tehtyjä johtopäätöksiä hallitsi suvereenisti virkakysymys.

Kun Ruotsissa joku kyseli, miten oli mahdollista, että kirkon elimissä toimimonia ateisteja, kyselijälle vastattiin:

Ateistit edustavat suurta joukkoa kirkon jäsenistössä. Kuulun siihen ikäluokkaan, joka joutui ensi kerranylioppilaskirjoituksissa

pakolliseen vieraan kielen kuunteluun eli niin sanottuun kuullunymmärtämiskokeeseen. Meidän lukiolaisten keskuudessa koe kulki nimellä ”luullun arvaaminen”. Tämän päivän ”hengellisiä” puheita kuunnellessa olo on kuin luullunarvaamiskokeessa. Olemeko kirkkona joutumassa valheenpaljastuskokeeseen? Puhummeko toista kuin uskomme? Yritämmekö huijata työnantajamme? Joutuvatko kuulijamme arvaamaan, mitä me uskomme tai luulemme? Kuullaanko kauttamme uskoa synnyttävää ja vahvistavaa Sanaa? Sananlaskuissa todetaan sattuvasti: ”Nuhteettomasti vaeltavainen saa avun, mutta kahdella tiellä mutkittelija kerralla kaatuu” (Snl 28:18).

Olemme STI:ssa saaneet tutustua systemaattisen teologian luentosarjassa viime viikkoina kristillisen kirkon uskontunnustuksiin. Uskontunnustukset ovat syntyneet taistelun ja koetusten, mutta myös uutteran teologisen työskentelyn kautta. Syvä kiitollisuus täyttää mielen siitä, että meillä on koko kristillisen kirkon yhteiset uskontunnustukset. Juuri nyt ne ovat mitä ajankohtaisimmat kirkossamme ja omassa elämässämme maailman ektytysten keskellä. Rohkaistukaamme apostoliseen uskoon ja sen tunnustamiseen: ”On tämä uskoni elämän loppuun asti, ja siinä matkani myös päätän rohkeasti. Sen mukaan, Isäni, suo minun vaeltaa, myös elämälläni uskoni tunnustaa.” (VK 167:7).

Pekka Huhtinen